

πέρασαν πιά τώρα. Σήμερα βρισκόμαστε στή συμφρονολογική εποχή. Προστατεύουμε τήν Τουρκιά γιά πολιτικούς και οικονομικούς λόγους — τί μᾶς μέλει ἑμᾶς γιά ἕνα μικρό Λαό, ἀπ' τόν ὅποιο δέν μπορούμε νάχουμε κανένα θετικό κέρδος, ἀφοῦ δέν ἔχει μήτε ἐξαγωγή, μήτε στρατό, πού μπορούν νά λογαριαστοῦν; Κι ὅλα αὐτά τὰ λέμε γιά ἕνα Λαό, πούχει προγόνους, στοὺς ὁποίους ἑμεῖς χρωστᾶμε τόσα πράματα. Ἡ ἔξανθρωπιστική μὀρφωση, βλέπετε, δέν ἔχει πιά σήμερα καμιά ἀξία. Τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδας δέν ἀκούγεται πιά σήμερα, γιὰτί ὁ Λαός τῆς δὲ ζῆ στήν ἐποχή τῶν ποιητῶν και τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Κι ὅμως εἶναι πολὺ ἀμφίβολο, ἀν ἑμεῖς ἔχουμε νά ὠφελθοῦμε τίποτα μ' αὐτή μας τῆ μισελληνική πολιτική. «Θά εἶναι ἴσως σοφώτερη πολιτική» — βάζω τὰ λόγια τοῦ Χαίζεμπεργκ, γράφει ὁ Τοῦμπ — νά μὴ ἀπωθήσουμε τοὺς Ἑλληνας στήν ἀνατολική Εὐρώπη, κοντὰ στοὺς Σλάβους· ἕνα ἰσχυρὸ χριστιανικὸ κράτος στὰ νοτιανατολικά τῆς Εὐρώπης, πού νά περιλαβαίνει ὅλο τὸν Ἑλληνισμό, πού βρίσκεται σκορπισμένος στήν Τουρκιά και στὰ νησιά, μπορούσε νά μᾶς προσφέρῃ πιότερες ὠφέλειες παρά ὅσες ἡ Τουρκιά, πού τῆς περιμαζεύουμε τὰ συντρίμμια». Αὐτὴ θά εἶταν μιὰ πολιτικὴ ἀπαράλλαχτη μὲ τῆς Αὐστρίας στήν Ἀρβανιτιά· μῆγγει ἡ Αὐστρία ἕνα μοχλὸ ἀνάμεσα στοὺς Πανσλαβιστῆς στή Βαλκανικὴ Χερσόνησο, ὑποστηρίζοντας ἕναν ἰσχυρὸ, ὄχι σλαβικό, λαό, πού βλέπει στοὺς Σέρβους και στοὺς Μαυροβουνιώτες τὸ χειρότερο ὄχτρο του, τὸν ὑποστηρίζει γιά νά διατηρήσῃ τὴν παλιά του ἔθνικότη. Καὶ οἱ Ρῶμοι μὲ τοὺς Ἀρβανίτες, ἀφοῦ και οἱ δύο τους ἀπὸ προϊστορικὰ χρόνια βρίσκονται στή Βαλκανικὴ Χερσόνησο, πρέπει σύντομα νά λάβουν τὰ μέτρα τους, γιά νά μὴ τοὺς συνεπάρῃ τὸ σλαβικὸ ρέμα και χάσουν γιά πάντα τὸν ἔθνισμό τους.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ELVIRA

Τοῦ Ὀμηροῦ ἐγὼ παιδί ὅλο φῶς κ' Ἑλλάδα,
τοῦ Ντάντε κόρη ἐσύ, Μοῦσα κ' Ἑλίδα,
μὲ τοῦ ἀπαλοῦ σου γέλιου τὴ γλυκάδα
μοῦ ἔγινες τοῦ ξανανιωμοῦ ἡ ἀχτίδα.

Μάη μενεξένιο δέλι εἶταν πού μὲ 'δες·
πού πᾶς σπερουνιασμένη ἀπὸ τὴ Μοῖρα;
σταλιά ἡ χαρά, πέλαο ἡ λύπη....., ὦ Ἑλίδα,
σὲ χάρηκα ὅσο ζοῦν οἱ μενεξέδες.

Μερίνα, 1918

Μ. ΦΙΑΗΝΤΑΣ

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ (*)

Ἡ «Ν. Ἡμέρα» βρίσκει πῶς τὰ κακούργημάτῃ τῶν Βουργάρων ὅσο πρέπει νά κηρύχονται στὸ ἐξωτερικό, ἄλλο τόσο πρέπει νά κρύβονται μεσ' στήν Ἑλλάδα. Καὶ πρέπει νά κρύβονται, λέει, γιά νά μὴν ἐρεθίζεται ἡ κοινή γνώμη και ταράξη και τὴν Κυβέρνηση στήν πολιτικὴ π' ἀκολουθαί.

Τὸ πόσο εἶναι λογικὸ νά ζητᾶμε νά συγκινήσουμε τοὺς ἄλλους γιά τὰ παθήματα τῶν ἀδερφῶν μας δίχως οἱ ἴδιοι ἑμεῖς νά συγκινηθοῦμε και νά δεῖξουμε τὴ συγκίνηση και τὴν ἀγανάχτησή μας, ἀν δέν μπορεί νά τὸ κρίνῃ ἡ ἴδια ἡ «Ν. Ἡμέρα» ἄς τὸ δῆ ἀπὸ τὸ γράμμα ἐνὸς Ἑγγλέζου, πού δημοσίεψε ἡ «Ἀκρόπολη». Γιατί ὅμως ἡ ἀγανάχτηση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θά τάραξε τὴν πολιτικὴ π' ἀκολουθαί ἡ Κυβέρνηση; Ποιὰ εἶναι ἡ πολιτικὴ αὐτὴ;

Δέν ὑποθέτουμε πῶς ἡ Κυβέρνηση ἀκόμη και τώρα, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα τέτιο ξεφανέρωμα τοῦ εἶδους τῆς Βουργάρικης πάστας σὲ καιροὺς φιλίας και συμμαχίας, εἰλικρινὰ πιστεύει στή διατήρηση τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας κ' ἐργάζεται γι' αὐτὴ. Σύμμαχοι μὲ σιχαμεροὺς κακούργους; μὲ κλέφτες; μὲ χτηνάνθρωπους; μὲ τέρατα δῆ ἀπὸ κάθε νόμο κι ἀπὸ κάθε δίκιο, μὲ δίχως αἴστημα ἀνθρώπου; ἐδῶ δέν μπορούμε νά φέρουμε παράδειγμα τὴν Ἰταλία μὲ τὴν Ἀουστρία. Οὔτε οἱ Ἰταλοὶ εἶναι σὰν τοὺς Βουργάρους οὔτ' οἱ Ἀουστριακοί. Μποροῦν λοιπὸν νά ναι ὄχτροι και σύμμαχοι. Ἡμεῖς δέν μπορούμε μὲ τοὺς Βουργάρους. Ἐξὸν πειὰ ἀν οἱ χιλιάδες κακούργοι κρεμαστοῦν, μαζὶ κ' ἐκεῖνοι πού τοὺς κυβερνοῦν, και διορθώσουν ὅσα ἀπὸ τὰ δεικνυμένα τους διορθώνονται. Πρᾶμα πού δέν τὸ περιμένουμε. Γιατί λοιπὸν θά ταραζοῦταν ἡ Κυβέρνηση στήν πολιτικὴ τῆς ἀπὸ τὴν ἀγανάχτηση τῆ λαϊκῆ; Κ' ἔπειτα, ἀν παραδλέποντας κάθε πραγματικότητα θάθελε σῶνει και καλὰ νάχῃ τὴ συμμαχία τῶν Βουργάρων ἡ Κυβέρνηση, κατὰ τί θά τὴν ἐνοχλοῦσε περισσότερο ἡ ἀγανάχτηση τοῦ λαοῦ γιά τὸ φέρισμό τους, ἢ δέν μπόρεσε νά τῆς ἀλλάξῃ τὸ μυαλὸ τὸ ὅτι καθόμαστε παραταγμένοι μὲ τῶπλο ἔτοιμο ἀπέναντί τους; Ἄν αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲ γκρέμισε τὴ συμμαχία, θά τὴ γκρεμίση ἡ ἐκφραση τῆς ἀγανάχτησῆς μας;

(*) ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ». Τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶταν ἔτοιμο ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα, ὅτα δηλ. ἀκόμη ψάχναμε νά βροῦμε τί χρειάζεται και τί δὲ χρειάζεται στοὺς Βουργάρους. Τώρα πιά τὸ κατόνι μίλησε και μᾶς ἔδειξε τί τοὺς χρειάζεται.